

FRAME

Bir ev, bir hikâye...

SEÇİL
EREL

MAYIS 2026

SEÇİL EREL

YAŞAM STİLİ RÖPORTAJI

Dünyanın en hareketli metropollerinden biri olan Londra'ya neden ve nasıl yerleştin? Bu yolculuğun nasıl başladı?

Her ne kadar Londra'ya taşınma kararım hızlı alınmış gibi görünse de aslında arkasında yıllara yayılan bir süreç var. İstanbul'da yerleşen kariyerimin uluslararası açılımı için başlattığım; Almanya, İsviçre ve farklı ülkelerde edindiğim deneyimler beni doğal olarak Londra'ya yönlendirdi. Bu nedenle Londra'ya gelişim ani bir karar değil, zaman içinde şekillenen bir yönelimin sonucu oldu. Hem kendi potansiyelimi daha geniş bir alanda gerçekleştirmek hem de kızıma hayal ettiğim türde bir gelecek sunmak isteğiyle buraya yerleştim. Bugün geldiğim noktada Londra merkezli olmak ve İstanbul stüdyomu aktif şekilde sürdürebiliyor olmak benim için çok kıymetli. İki şehir arasında kurduğum bu akış, üretimimin de doğal bir parçası haline geldi.

Londra'nın senin için "ev" olduğu ilk anı hatırlıyor musun? O duyguyu biraz anlatır mısın?

Ne güzel bir soru. Çok net hatırlıyorum. London Fields'ta, parkın neredeyse bahçeme kadar uzandığı bir evde yaşadığım dönemde; sabahları kızımı bisikletle okula bırakıp Regent's Canal boyunca yürüdüğüm ve Broadway Market'ten geçtiğim o anlarda, bir gün durup 'Evet, burası benim evim' dediğimi çok net hatırlıyorum.

Londra – İstanbul arası çoklu atölyelere sahip çağdaş ressam...

Çok güçlü ve çok içgüdüsel bir histi. Şu anda Muswell Hill'de yaşıyorum; doğayla iç içe, ağaçların arasında ama şehrin merkezine de yakın bir yerde. O ilk ev hissi zamanla daha da yerleşti ve derinleşti. Ev kavramı benim için yıllar içinde çok değişti.

İstanbul'da geçen yıllarım, taşınmalar, kentsel dönüşüm süreçleri derken ev benim için fiziksel bir yerden çok bir his haline geldi. En anlamlı dönüm noktalarımın biri de İngiliz vatandaşlığımı da almam oldu. Bu benim için sadece resmi bir statü değil, aynı zamanda kurduğum hayatın ve 'evde olma' hissinin gerçek bir karşılığıydı. Bir yerden yola çıkıp başka bir yerde kök salabilmek ve oraya ait hissedebilmek, benim hikâyemde çok güçlü bir yere sahip. Bugün geldiğim noktada hem şehirle hem doğayla dengede olduğum, beni gerçekten tamamlayan bir yaşamın içindeyim.

Londra'da farklı bir kültürden gelen bir sanatçı olarak varlık göstermek nasıl bir duygu?

Ne kadar önemli bir nokta! Londra dışarıdan çok ışıltılı, kapsayıcı ve kolay bir şehir gibi görünse de arkasında oldukça rekabetçi ve zor bir yapısı var. İstanbul'dan Londra'ya gelmek ve buradaki sistemin içine dâhil olmak ciddi bir adaptasyon süreci gerektiriyor. Kariyerinde belli bir noktaya gelmiş bir sanatçı olarak gelmeme rağmen burada bazı şeyleri yeniden inşa ettim. Bu hem avantajlı hem de zorlayıcı bir süreçti. İlk yılımda London Creative Network ve Avrupa Birliği iş birliğiyle yürütülen *Artist Business Development Programı*na kabul edildim. Bu süreçte sisteme dâhil olup üretimimi doğru şekilde konumlandırma imkânı buldum. Zamanla buradaki dili, sistemi ve yaklaşımı anladıkça işlerim de dönüşmeye başladı. Sanatın diliyle bağ kurabildiğiniz noktada 'yabancılık' hissi de değişiyor. Bugün geldiğim yerde hem Türkiye'deki varlığımı sürdürebilmek hem de bunu uluslararası bir perspektiften yönetebilmek benim için çok güzel. Büyük hayaller kurmanın, sabırla ve inançla çalışmanın karşılığını aldığımı düşünüyorum.

‘Ait olma’ duygusunu eserlerine nasıl yansıtıyorsun?

2025'te Londra'da gerçekleştirdiğim kişisel sergim *Being at Home*, aslında bu sorunun çok doğal bir yansımasıydı. Serginin çıkış noktası, Mevlânâ'nın ‘Nerede olursam olayım evimdeyim’ düşüncesi idi.

Taşınmalar, şehir değişimleri ve özellikle İstanbul'daki dönüşüm süreçleri; ‘ev’ kavramını sürekli yeniden tanımladığım bir hâle getirdi. Zamanla fark ettim ki ev, dışarıda kurulan bir yerden çok, insanın kendi içinde kurduğu bir alan. Bugün işlerimde daha çok bu hissi taşıyorum.

Bulduğum her yerde kendimle kurduğum bağın gücüyle hareket ediyorum. Bu da resimlerime daha sakin, daha kabullenici ve daha bütün bir ifade dili olarak yansıyor. İnsanların sanatla bağ kurabileceği, ilham alabileceği ve kendilerini iyi hissedebileceği alanlar yaratmak, benim için ‘ev’ kavramının bir uzantısı.

Türkiye ile İngiltere arasında sanat açısından ne gibi farklar görüyorsun?

Çok büyük farklar var. Londra dünyanın en rekabetçi ve en geniş ölçekli sanat merkezlerinden biri. Türkiye ise daha genç, daha yeni ama çok canlı ve potansiyeli yüksek bir sahneye sahip. Karşılaştırmak çok anlamlı değil çünkü ölçekleri oldukça farklı. Benim için önemli olan bu iki dünyanın arasında bir denge kurabilmek. Hem köklerimden beslenmek hem de üretimimi uluslararası bir alanda sürdürebilmek.

**“ Benim için ev,
tıpkı resimlerim gibi
kurguladığım bir
alan.**

Tuvalinin karşısına geçtiğinde süreç nasıl ilerliyor? Ve mesela resminin bittiğini nasıl anlarsın?

Resim benim için başlangıcı ve sonu olan bir süreç değil, devam eden bir akış. Duygu ile başlıyor, düşünceye dönüşüyor, eskiz defterlerimde ve atölyede şekilleniyor. Gördüğüm yerler, yürüdüğüm sokaklar, dinlediğim müzik, kurduğum diyaloglar... Hepsi bu sürecin bir parçası. Her işin arkasında bir yapı ve niyet var ama aynı zamanda çok güçlü, sezgisel bir akış da. Bir noktada resmin bittiğini hissediyorsunuz. O son dokunuşun ne zaman geleceğini biliyorsunuz.

Evinin hikâyesini ve kurgusunu bizlere anlatır mısın?

Evime girdiğiniz anda doğrudan yaşam alanına geçiyorsunuz. Tavanın bir kısmı cam ve içeriye çok güçlü bir ışık giriyor. Bu alan aynı zamanda terasa açılıyor. Evin her yerinde bitkiler, resimler, seyahatlerimden getirdiğim objeler ve birbirleriyle uyum içinde yaşayan renkli detaylar var. Benim için ev, tıpkı resimlerim gibi kurguladığım bir alan.

Temiz, dengeli, aydınlık ve aynı zamanda yaşayan; bana çok benzeyen bir atmosfer. Atölyem de benzer bir mantıkta. Büyük bir alan olmasına rağmen düzen, temizlik ve iyi bir enerji benim için çok önemli.

Bir mekâna girdiğinde ilk neye bakarsın? Işığın, enerjisine mi, detaylarına mı yada huzuruna mı?

Bir mekâna girdiğimde önce ışığa, enerjisine ve genel hissine bakarım. Benim için bir mekânda en önemli olan şey, huzur ve denge. Ama aynı zamanda dinamik bir hayatın içinde rahat edebileceğim bir akış olması.

Evinde Türkiye’den getirdiğin senin için anlamı olan parçalar var mı?

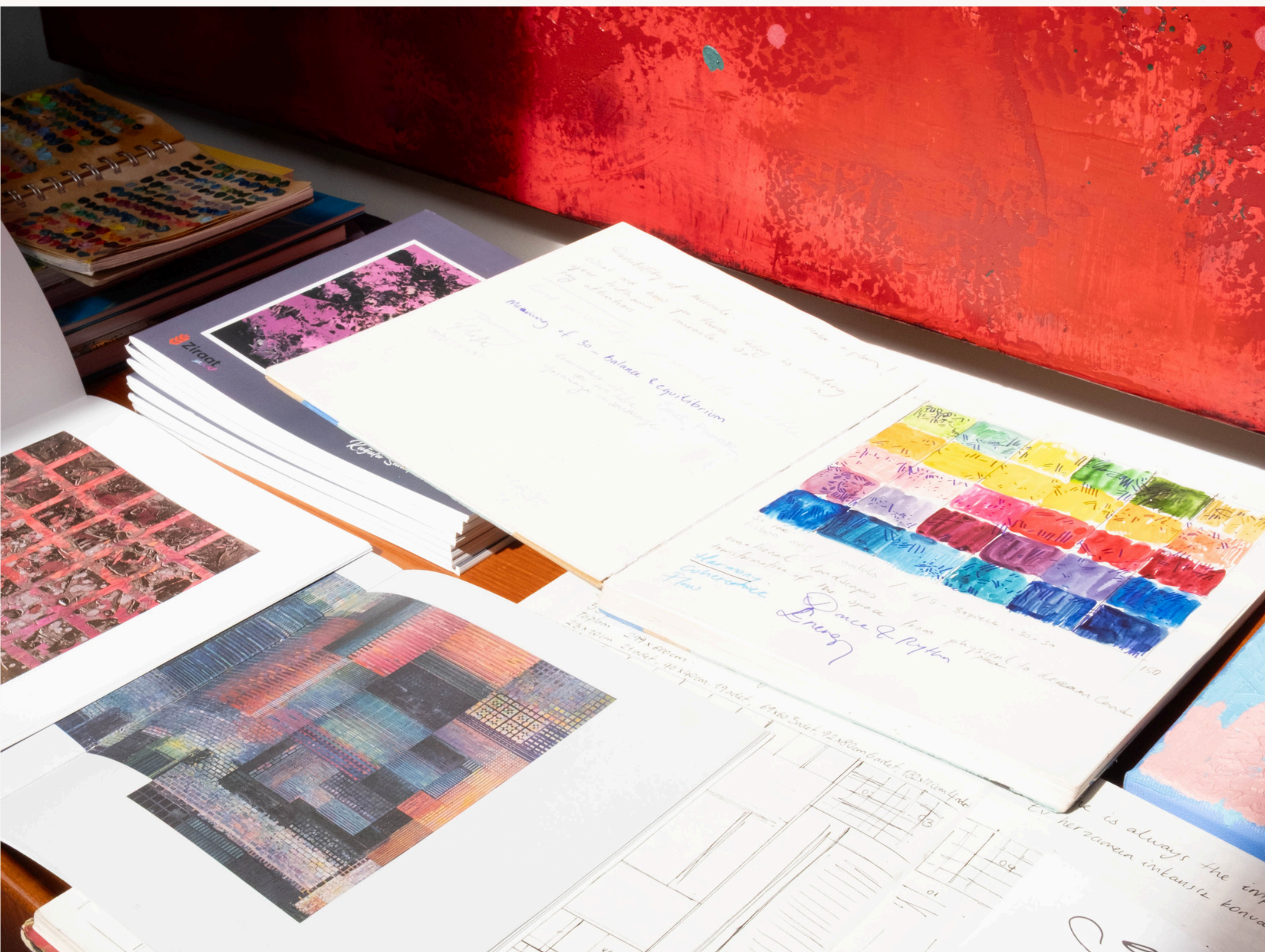
Londra’ya iki valiz ve birkaç rulo resmimle taşındım. Zaman içinde Türkiye’den getirdiğim küçük ama anlamlı birçok parça oldu: aile büyüklerimden kalan objeler, gençlik yıllarıma ait anılar, kızımın çocukluğundan detaylar... Büyük eşyalarla değil; küçük, hikâyesi olan parçalarla buradaki yaşamımı kurdum.

Rengarenk evinin içinde senin için özel bir alan, gizli bir köşe var mı?

Evimin içinde, farklı odalarda kendime küçük alanlar yaratıyorum. Ama en gerçek sığınma alanım, tabii ki, eskiz defterlerim. Kâğıt ve kalemle baş başa kaldığım anlar, benim için en özel alan.

Londra’da yaşayan bir Türk olarak; Türkiye ile ilgili en çok neyi özölüyorsun?

Ailemi, arkadaşlarımı, tabii ki Boğaz’ı, denizi, toprağın enerjisini, o dinamik ve zaman zaman kaotik yapısını... Ve elbette atölyemi. Kaldı ki özlem de başlı başına çok güzel bir duygu; insanı canlı ve heyecanlı tutan bir tarafı var.

Londra’da sıradan bir günün nasıl başlar? Bize anlatmak ister misin?

Sabahlar benim için çok önemli. Erken kalkarım; kahvemi içerim. Güne mümkünse sakın başlarım; koşturarak başlamayı sevmem. Kafelerde vakit geçirmekten hoşlanırım; özellikle hava güzelse dışarı çıkmak benim için çok keyiflidir. Spor, yürüyüş, meditasyon, kitap okumak ve sergi gezmek de günlük hayatımın bir parçası.

Londra’da en sevdiğin kaçış noktası neresi?

Parklar, doğa ve nefes alabileceğim alanlar... Öte yandan, galerilerde ve kafelerde eskiz defterimle oturmak, insanları izlemek benim için çok besleyici.

Bu dönemde neler yapıyorsun ve bundan sonraki hedeflerin neler?

Şu anda her iki atölyemde de oldukça yoğun ve aktif bir üretim sürecindeyim. İstanbul ve Londra merkezli projelerimle uluslararası ölçekte çalışmalarımı sürdürüyorum. Hem özel koleksiyonlar için hazırladığım siparişler hem de önümüzdeki dönemde gerçekleşecek sergilerim adına oldukça odaklı ve üretken bir dönemden geçiyorum.

Eserlerinin yanı sıra, katılımcılarının yaratıcılığını aktive eden etkinliklerinden de bahseder misin?

Uzun yıllardır çok çeşitli ölçeklerde ve farklı tekniklerde üretim yapan bir sanatçıyım ve üretmeye devam ediyorum. Bu çeşitliliğin merkezinde ise her zaman tuval üzerine yağlı boya işlerim yer alıyor.

Çok çeşitli alternatif eserlerim mevcut. Küçük, ulaşılabilir işlerden – birinin sevdiğine özel bir günde hediye edebileceği bir eserden – daha büyük ölçekli, mimari projelere ve koleksiyonlara dahil olabilecek işlere kadar uzanan geniş bir üretim alanım var. Bireysel üretimlerin yanı sıra koleksiyonlarla, kurumlarla ve sanat profesyonelleriyle iş birlikleri için de üretim yapıyorum. Eserlerimin doğru kanallarla izleyiciyle buluşmasını çok önemsiyorum. Bu nedenle limitli edisyonlar, kağıt işleri, desenler, sulu boya çalışmalar ve baskılar gibi farklı alanlarda da üretim gerçekleştiriyorum. Paylaşmayı önemsiyorum. Londra'ya ilk taşındığımda bu paylaşımları yapabileceğim bir alan bulamadığım için zamanla bir topluluk oluştu; bu yapı büyüyerek gelişti. Bu yapıya da **Seçil Erel Art Club** adını verdim.

Bu süreç zamanla İstanbul'daki atölyeme de taşındı; böylece hem Londra hem İstanbul ekseninde gelişen bir yapıya dönüştü. Geçtiğimiz yıl Bodrum'da düzenlediğimiz etkinliklerle etki alanımız daha da genişledi. Londra Waterloo'daki küçük bir atölyede başlayan bu yolculuk; zaman içinde birlikte gezdiğimiz sergilerden, farklı şehir ve mekânlardaki etkinliklere uzandı. Küratör Hüma Kabakçı, Soho House İstanbul, Olea Social (Soho Londra), Caresse Art Bodrum ve Islington'daki özel bir kulüpte LTAA ile gerçekleştirdiğimiz iş birlikleri sayesinde hem bireysel hem de kurumsal katılımcılarla bir araya geldik.

Bu süreçte Atölye Yöneticim Leyla Spencer ile birlikte çalışıyoruz. Hem bireysel hem de kurumsal talepler doğrultusunda; ihtiyaca özel, yaratıcı ve anlamlı süreçler tasarlıyoruz. Her projeyi titizlikle değerlendirerek, kişi ya da kurumlar için en doğru ve en özgün deneyimi kurguluyoruz.

Peki Londra'da özgün kalabilmek için kendini nasıl koruyorsun?

Hayatım boyunca trendlerin peşinden giden bir sanatçı olmadım; daima iç sesim ve sezgilerimle ilerledim. Oldukça dinamik bir yaşamım var. Üretim sürecinde iç dünyamla olan bağımlı her zaman korurum. Benim için özgünlük, dış dünyaya uyum sağlamak değil; kendi iç sesine sadık kalabilmek.

Son olarak söylemek veya iletmek istediğin bir mesajın var mı?

Bu iş birliği ve röportaj vesilesiyle seni daha yakından tanımak benim için çok kıymetliydi; bunun için teşekkür etmek istiyorum. Arya Yatırımcı ve Girişimci Platformu'nun Londra yapılanması sayesinde tanıştık ve ne mutlu ki süreci bu noktaya kadar getirebildik.

